

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 364

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 12 mai 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 63 din 16 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice	2–4
Decizia nr. 77 din 23 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. (1) teza a doua și alin. (2) din Codul de procedură civilă	5–7
Decizia nr. 94 din 25 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	8–9
Decizia nr. 101 din 25 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.026—1.033 din Codul de procedură civilă	9–11
Decizia nr. 103 din 25 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 980—996 din Codul de procedură civilă	11–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
332. — Hotărâre privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Culturii a unor bunuri culturale mobile clasate, urmată de transmiterea acestora în domeniul public al județului Arad	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 63

din 16 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Asociația Părinților Liceului „Don Orione” din Oradea în Dosarul nr. 132/35/CA/2015 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.624D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc autorul excepției și partea Guvernul României, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și amintește că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 28 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 132/35/CA/2015, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice.** Excepția a fost ridicată de Asociația Părinților Liceului „Don Orione” din Oradea cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ în care a solicitat obligarea Guvernului României la plata unor despăgubiri reprezentând contravaloarea

prejudiciului constând în nefinanțarea elevilor din învățământul preuniversitar particular de la Liceul „Don Orione” din Oradea, pentru perioada decembrie 2014—aprilie 2015.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 16 și art. 115 alin. (6) din Constituție. În acest sens, arată că prin nefinanțarea de către stat a învățământului particular se creează o discriminare între elevii din învățământul de stat și cei din învățământul privat. Arată că dreptul la învățătură implică obligații și prestații materiale din partea statului, cum sunt cele asumate prin art. 9 alin. (2), respectiv art. 101 alin. (2) din Legea nr. 1/2011, iar acestea nu se pot acorda discriminatoriu. Prin nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014, starea de discriminare este reliefată în mod clar, invocându-se doar motivul „*impactului financiar major pe care îl generează*” acordarea sumelor pentru învățământul preuniversitar privat. Or, autorul excepției consideră că acest motiv nu poate justifica în niciun mod aplicarea unui tratament diferit față de elevii din învățământul privat, de vreme ce aceștia se află într-o relație de absolută egalitate cu elevii din învățământul de stat.

6. **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin niciuneia dintre normele constituționale invocate.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât autorul excepției nu arată în ce mod dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor din Constituție invocate. De asemenea, consideră că argumentele invocate relevă aspecte ce țin de aplicarea legii.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că suspendarea pe o perioadă determinată a aplicării unor prevederi legale privind finanțarea de la bugetul de stat a educației nu este neconstituțională, având în vedere caracterul limitat în timp al unei astfel de măsuri și ținând seama de impactul asupra bugetului de stat al unei astfel de finanțări în contextul situației economice actuale. De asemenea, consideră că sistemul public și cel privat de învățământ se află în situații diferite în raport cu sursele de finanțare, astfel că se justifică instituirea unui tratament juridic diferit. În sfârșit, consideră că

este neîntemeiată și critica raportată la prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât neadoptarea măsurilor prevăzute de art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 ar fi generat un impact suplimentar asupra deficitului bugetului general, afectând în mod semnificativ sustenabilitatea finanțelor publice.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 6 aprilie 2015, și modificată și completată prin Legea nr. 220/2015 pentru modificarea și completarea art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 27 iulie 2015. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare: „(1) *Următoarele prevederi ale Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă după cum urmează:*

a) art. 9 alin. (2) și art. 101 alin. (2) referitoare la finanțarea de bază pentru învățământul preuniversitar particular și confesional acreditat, până la data de 15 septembrie 2015;

b) art. 361 alin. (3) lit. e) și g), până la data de 31 decembrie 2016.”

13. Autorul excepției consideră că aceste dispoziții de lege sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și art. 115 alin. (6) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, respectiv la condițiile în care pot fi emise ordonanțele de urgență. De asemenea, autorul excepției invocă prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea discriminării.

14. Examinând dispozițiile de lege criticate, Curtea constată că acestea prevăd prorogarea aplicării unor dispoziții ale Legii educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, până la data de 15 septembrie 2015, respectiv până la data de 31 decembrie 2016. Dispozițiile Legii nr. 1/2011 a căror prorogare se dispune prin art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 până la data de 15 septembrie 2015 sunt următoarele:

— Art. 9 alin. (2): „*Statul asigură finanțarea de bază pentru toți preșcolarii și pentru toți elevii din învățământul general obligatoriu de stat, particular și confesional acreditat. De asemenea, statul asigură finanțarea de bază pentru învățământul profesional și liceal acreditat, de stat, particular și confesional, precum și pentru cel postliceal de stat. Finanțarea se face în baza și în limitele costului standard per elev sau per preșcolar, după metodologia elaborată de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.*”;

— Art. 101 alin. (2): „*Statul asigură finanțarea de bază pentru toți preșcolarii și pentru toți elevii din învățământul primar, gimnazial, profesional și liceal de stat, particular sau confesional acreditat, pentru elevii din învățământul postliceal de stat, precum și, după caz, pentru beneficiarii cursurilor de pregătire pentru examenul național de bacalaureat. Finanțarea de bază se face în limitele costului standard per elev/preșcolar, conform metodologiei elaborate de Ministerul Educației Naționale.*”

15. Dispozițiile art. 36 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și-au încetat aplicarea la data de 15 septembrie 2015, dar, având în vedere cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, precum și faptul că dispozițiile de lege continuă să își producă efecte în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, Curtea urmează să analizeze dispozițiile art. 36 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, așa cum a fost sesizată.

16. Dispozițiile art. 361 alin. (3) lit. e) și g) din Legea nr. 1/2011 a căror prorogare se dispune prin art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 până la data de 31 decembrie 2016, au următorul conținut: „(3) *Prin excepție de la prevederile alin. (1): [...]*

e) *măsura acordării a 500 de euro pentru educația permanentă a fiecărui nou-născut se aplică începând din anul 2013; [...]*

g) *prevederile art. 8 intră în vigoare începând cu data de 31 decembrie 2014.*”

Art. 8 din Legea nr. 1/2011 prevede că „*Pentru finanțarea educației naționale se alocă anual din bugetul de stat și din bugetele autorităților publice locale minimum 6% din produsul intern brut al anului respectiv. Suplimentar, unitățile și instituțiile de învățământ pot obține și utiliza autonom venituri proprii. Pentru activitatea de cercetare științifică se alocă anual, de la bugetul de stat, minimum 1% din produsul intern brut al anului respectiv.*”

17. Examinând critica de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 nu au mai constituit obiect al analizei de constituționalitate. Cu toate acestea, se observă că aplicarea prevederilor art. 9 alin. (2), art. 101 alin. (2) și art. 361 alin. (3) lit. e) și g) din Legea nr. 1/2011 a fost prorogată și prin alte acte normative, anterioare Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014. Astfel, aplicarea dispozițiilor art. 9 alin. (2), art. 101 alin. (2) și art. 361 alin. (3) lit. e) din Legea educației naționale

nr. 1/2011 s-a prorogată până la 31 decembrie 2013 prin dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2012 privind luarea unor măsuri în domeniul învățământului și cercetării, precum și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 864 din 19 decembrie 2012. Ulterior, prin art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, s-a dispus prorogarea prevederilor art. 9 alin. (2), art. 101 alin. (2) și art. 361 alin. (3) lit. e) și g) din Legea nr. 1/2011 până la data de 31 decembrie 2014.

18. Dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2012 și cele ale art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 au mai fost analizate de Curtea Constituțională prin prisma unor critici asemănătoare celor invocate în prezenta cauză, autorul excepției fiind, de altfel, tot Asociația Părinților Liceului „Don Orione” din Oradea. Astfel, prin Decizia nr. 266 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 3 iulie 2015, paragrafele 25 și 26, Curtea a reținut că „nu există un drept constituțional al instituțiilor din învățământul preuniversitar particular și confesional de a primi finanțare de la stat”. Așa fiind, este constituțională reglementarea unor prorogări — cel puțin din motive financiare — ale aplicării măsurii legislative privind asigurarea de către stat a finanțării de bază pentru învățământul preuniversitar particular și confesional acreditat. Curtea a amintit că, potrivit art. 32 alin. (1) din Constituție, dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin

învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instrucție și perfecționare, iar potrivit alin. (5) al aceluiași articol, învățământul de toate gradele se desfășoară în unități de stat, particulare și confesionale, în condițiile legii. Or, Curtea a observat că Legea fundamentală instituie prin art. 32 alin. (4) norma potrivit căreia numai „învățământul de stat este gratuit, potrivit legii”, învățământului particular ori confesional nefiindu-le atribuit acest caracter.

19. De asemenea, Curtea a reținut că instituțiile de învățământ particular și confesional, deși beneficiază formal de aceleași finanțări asemenea instituțiilor de stat, ele nu se află în aceeași situație juridică care să impună aplicarea unui tratament identic. Astfel, potrivit art. 60 alin. (3) și (7) din Legea nr. 1/2011, „Unitățile particulare de învățământ sunt unități libere, deschise, autonome atât din punct de vedere organizatoric, cât și economico-financiar, având drept fundament proprietatea privată, garantată de Constituție”, iar „Directorii unităților de învățământ particular sunt numiți de conducerea persoanei juridice fondatoare, cu respectarea criteriilor de competență. Actul de numire se aduce la cunoștința inspectoratului școlar pe raza căruia își desfășoară activitatea unitatea respectivă.” Totodată, potrivit dispozițiilor art. 101 alin. (3) din Legea nr. 1/2011, în învățământul preuniversitar particular, spre deosebire de cel de stat, se percep taxe de școlarizare a căror menire constă, potrivit art. 102 alin. (2) din aceeași lege, în finanțarea învățământului respectiv (fie că este particular, fie că este confesional), fără ca prin aceasta să fie excluse și alte forme de finanțare din fonduri publice ori alte surse.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asociația Părinților Liceului „Don Orione” din Oradea în Dosarul nr. 132/35/CA/2015 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 77

din 23 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. (1)
teza a doua și alin. (2) din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Miere și Elena Miere, prin mandat Cornelii Tanco, în Dosarul nr. 29.922/197/2013 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 777D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că își mențin valabilitatea cele statuate în jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 29.922/197/2013, **Tribunalul Brașov — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioan Miere și Elena Miere, prin mandat Cornelii Tanco, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui apel introdus împotriva sentinței prin care s-a admis în parte o contestație la executare și a fost anulată executarea silită împotriva contestatorilor.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată, în esență, că lipsa posibilităților financiare, care împiedică apelarea la serviciile unui avocat, nu ar trebui să ducă la situații discriminatorii între părțile în proces în cadrul exercitării dreptului la apărare. În ce privește punerea concluziilor asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului se restrâng drepturi fundamentale, pe baza criteriului apartenenței la o categorie socioprofesională — cea de avocat — sau pe baza gradului de rudenie, dacă persoana este licențiată în drept. Autorul excepției precizează că accesul liber la justiție nu vizează numai acțiunea introductivă de instanță, ci și participarea părților în cadrul etapei cercetării procesului și în etapa dezbaterilor și posibilitatea acestora de a pune concluzii asupra excepțiilor procesuale, dar și asupra fondului. Arată că, deși, teoretic, statul permite accesul la justiție și dreptul la apărare, practic, persoana interesată reprezentată prin mandat neavocat și care nu este soț ori rudă până la gradul al doilea inclusiv cu licență în drept nu se poate adresa judecătorului în toate etapele cercetării și dezbaterii procesului.

6. **Tribunalul Brașov — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 83 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale. În acest sens arată că se aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât diferența de tratament aplicat persoanei fizice aflată în primă instanță sau în apel, care este obligată să apeleze la serviciile unui avocat pentru a putea pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului, atât în etapa cercetării procesului, cât și în etapa dezbaterilor, nu are o motivare obiectivă și rezonabilă. De asemenea precizează că, prin instituirea obligativității reprezentării și asistării părților prin avocat ca o condiție de admisibilitate a punerii concluziilor asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului, legiuitorul a reglementat o limită a accesului liber la justiție, care se constituie într-o veritabilă intervenție a statului în configurarea și structurarea acestui drept fundamental. În plus, prin condiționările impuse, este afectat în mod iremediabil interesul individual, respectiv cel al persoanei care dorește să recurgă la concursul justiției în vederea realizării drepturilor și intereselor sale subiective. Mai mult, prin aceste condiționări se impun și costuri suplimentare și semnificative în raport cu cheltuielile efectuate de cetățean pentru plata serviciului justiției prin încheierea unui contract de asistență judiciară. În consecință, prin efectul dispozițiilor criticate se produce un dezechilibru în defavoarea justițiabilului, în sensul că acesta trebuie să suporte costurile sau sancțiunile procedurale, după caz. Arată că, în vederea atingerii standardului de creștere a calității actului de justiție pe care legiuitorul și l-a propus, trebuie stabilite remedii corelative obligațiilor impuse justițiabililor pentru a nu îngreuna situația procesuală și financiară a acestora. Astfel, statul trebuie să prevadă un mecanism de asistență judiciară pentru a asigura accesul efectiv la instanță atunci când este reglementată obligativitatea asistenței prin avocat. Menționează că în acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014. Arată că obligația reprezentării și asistării prin avocat pentru exercitarea dreptului de a pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului în fața primei instanțe, precum și în apel echivalează, pe de o parte, cu transformarea conținutului acestui drept fundamental într-o condiție de admisibilitate a exercitării unei căi de atac, iar, pe de altă parte, cu convertirea acestui drept într-o obligație, ceea ce afectează substanța dreptului la apărare.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, prevederile art. 83

alin. (1) din Codul de procedură civilă. Din motivarea scrisă a excepției rezultă că autorul acesteia critică prevederile art. 83 alin. (1) teza a doua și alin. (2) din Codul de procedură civilă, acestea urmând să fie examinate de Curtea Constituțională. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 83 alin. (1) teza a doua și alin. (2): *Reprezentarea convențională a persoanelor fizice*

„(1) *În fața primei instanțe, precum și în apel, persoanele fizice pot fi reprezentate de către avocat sau alt mandatar. Dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului decât prin avocat, atât în etapa cercetării procesului, cât și în etapa dezbaterilor.*

(2) *În cazul în care mandatarul persoanei fizice este soț sau o rudă până la gradul al doilea inclusiv, acesta poate pune concluzii în fața oricărei instanțe, fără să fie asistat de avocat, dacă este licențiat în drept.*”

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse la art. 16 alin. (1) și (2) care consacră principiul egalității în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 24 care garantează dreptul la apărare. Se invocă, de asemenea, prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil și cele ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că teza întâi a art. 83 alin. (1) din Codul de procedură civilă stabilește că, în fața primei instanțe și în apel, persoanele fizice pot fi reprezentate de către avocat sau alt mandatar. Nemulțumirea autorului excepției rezultă din condiția impusă de lege în teza a doua a textului menționat, în sensul că, dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat sau soțului părții ori unei rude până la gradul al doilea inclusiv, care, în același timp, este și licențiat în drept, mandatarul nu poate pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului decât prin avocat, atât în etapa cercetării procesului, cât și în etapa dezbaterilor.

14. Curtea constată că prevederile de lege criticate preiau soluția legislativă cuprinsă în art. 68 alin. 4 și 5 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent abrogat, potrivit căroră, dacă mandatul de reprezentare în instanță este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decât prin avocat, cu excepția consilierului juridic care, potrivit legii, reprezintă partea și a celor care sunt doctori în drept sau licențiați în drept atunci când sunt mandatar în pricinile soțului sau rudelor până la al patrulea grad inclusiv.

15. Asupra acestor prevederi din Codul de procedură civilă din 1865 Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, prin numeroase decizii, în raport cu critici similare, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens pot fi enumerate, exemplificativ, Decizia nr. 332 din 10 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 13 iunie 2012, Decizia nr. 191 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, Decizia nr. 412 din 26 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 28 aprilie 2009, Decizia nr. 749 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 23 octombrie 2007, sau Decizia nr. 726 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 7 decembrie 2006.

16. Prin deciziile menționate, Curtea a constatat că limitele și condițiile în care poate fi exercitat mandatul de reprezentare, inclusiv posibilitatea mandatarului de a pune sau nu concluzii în instanță în numele părții, reprezintă opțiuni ale legiuitorului, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilește regulile privind procedura de judecată. Curtea a reținut, totodată, că restricția mandatarului care nu are calitatea de avocat de a pune concluzii orale în instanță nu constituie o împiedicare a accesului liber la justiție, întrucât partea însăși poate participa la

dezbateri și poate pune concluzii înaintea instanței de judecată, iar mandatarul are posibilitatea să formuleze cereri, să ridice excepții, să propună probe în tot cursul procesului, precum și să depună concluzii scrise.

17. De altfel, aceste argumente au fundamentat soluțiile de respingere ca neîntemeiate și a mai multor excepții de neconstituționalitate având ca obiect textul din Codul de procedură civilă din 1865 mai sus menționate ridicate de același autor ca și în cauza de față, în calitate de mandatar al mai multor persoane fizice (Decizia nr. 582 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 1 noiembrie 2006, Decizia nr. 181 din 26 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 1 aprilie 2008, Decizia nr. 1.185 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 21 octombrie 2009, Decizia nr. 1.445 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 16 decembrie 2009).

18. Întrucât soluția legislativă cuprinsă în art. 68 alin. 4 și 5 din Codul de procedură civilă din 1865 criticată cu acele prilejuri a fost, în principiu, preluată în reglementarea actuală, regăsindu-se, cu unele modificări care nu schimbă fundamental esența normei, în art. 83 alin. (1) teza a doua și alin. (2) din Codul de procedură civilă, în vigoare de la 15 februarie 2013, își mențin valabilitatea cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile mai sus amintite.

19. Totodată, Curtea observă că, în cauza de față, în motivarea excepției, autorul acesteia menționează Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, prin care instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. (3) din Codul de procedură civilă potrivit căroră, la redactarea cererii și a motivelor de recurs, precum și în exercitarea și susținerea recursului, persoanele fizice vor fi asistate și, după caz, reprezentate, sub sancțiunea nulității, numai de către un avocat, în condițiile legii, cu excepția cazurilor în care partea sau mandatarul acesteia, soț ori rudă până la gradul al doilea inclusiv, este licențiat în drept. Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a constatat, în esență, că obligativitatea exercitării căii de atac a recursului exclusiv prin intermediul unui avocat, sub sancțiunea anulării acestuia — cu unica excepție a mandatarului soț sau rudă de gradul al doilea licențiat în drept —, încalcă dreptul de acces liber la justiție și dreptul la apărare, întrucât impune în sarcina individului condiții excesive pentru exercitarea căii de atac a recursului, precum și costuri suplimentare față de obligația de achitare a taxei judiciare de timbru aferentă, semnificative în raport cu cheltuielile efectuate de cetățean pentru plata serviciului justiției, de natură să îngreuească accesul efectiv la instanță și posibilitatea de apărare reală a drepturilor și intereselor prin introducerea căii de atac a recursului.

20. Argumentele aduse de Avocatul Poporului în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate rezidă, de asemenea, în translatarea la prevederile art. 83 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă a considerentelor care au justificat admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (3). Aplicarea prin analogie a aceluiași argumente este însă eronată, premisele celor două situații fiind fundamental diferite. Astfel, viciul de constituționalitate înlăturat de Curte prin soluția de admitere a excepției pronunțate prin Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014 consta în anihilarea accesului la justiție și a dreptului la apărare prin stabilirea imperativă a unei condiții prealabile de admisibilitate a recursului, aceea ca redactarea cererii și a motivelor de recurs, precum și exercitarea și susținerea acestuia — în această din urmă situație, atât în ce privește recurentul, cât și intimatul — să se facă exclusiv de către un avocat, angajat cu contract de asistență judiciară sau în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind

ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008.

21. Avocatul Poporului, la fel ca și autorul excepției, consideră în mod eronat că, în primă instanță sau în apel, persoana fizică este obligată să apeleze la serviciile unui avocat pentru a putea pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului, atât în etapa cercetării procesului, cât și în etapa dezbaterilor. Curtea observă, însă, că art. 83 alin. (1) teza întâi este clar și explicit în acest sens. Folosind expresia „*pot fi reprezentate de către avocat sau alt mandatar*”, textul oferă, implicit, persoanelor fizice dreptul de a opta între două posibilități: cea de a recurge la unul din tipurile de reprezentanți convenționali precizați și cea de a introduce personal acțiunea și a-și susține cauza în fața primei instanței și/sau a instanței de apel în mod direct și nemijlocit, situație în care se bucură de plenitudinea mijloacelor procesuale și procedurale pentru apărarea drepturilor sale în cadrul procesului.

22. De asemenea, în punctul său de vedere în sensul neconstituționalității textelor de lege criticate, Avocatul Poporului precizează că, „prin instituirea obligativității reprezentării și asistării părților prin avocat ca o condiție de admisibilitate a punerii concluziilor asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului, legiuitorul a reglementat o limită a accesului liber la justiție, care se constituie într-o veritabilă intervenție a statului în configurarea și structurarea acestui drept fundamental”. Acest considerent referitor la admisibilitatea concluziilor este preluată *tale quale* din considerentele Deciziei nr. 462 din 17 septembrie 2014, paragraful 28, privitoare la admisibilitatea căii de atac a recursului, fără să se țină seama, însă, de deosebirea esențială dintre textul de lege supus cu acel prilej controlului de constituționalitate și cel ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, primul vizând imposibilitatea persoanei fizice de a utiliza calea de atac a recursului altfel decât prin avocat, cel de-al doilea referindu-se doar la interzicerea dreptului mandatarului neavocat de a pune concluzii dacă nu este reprezentat sau asistat de un avocat.

23. Așa cum s-a arătat, în acest caz nu se poate pune problema încălcării dreptului de acces liber la justiție. Dispozițiile art. 83 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă lasă persoanei fizice deplina libertate fie de a exercita singură acțiunea în instanță, fie de a apela la serviciile unui avocat sau ale unui mandatar desemnat de aceasta. Faptul că, în situația în care nu îndeplinește condițiile impuse de lege, respectiv de a fi licențiat în drept și, în același timp, soț sau rudă până la gradul al doilea inclusiv, mandatarul trebuie să fie asistat de un avocat pentru a pune concluzii nu constituie o limitare a accesului liber

la justiție, de vreme ce justițiabilul însuși are, potrivit legii, posibilitatea de a apela la justiție și de a îndeplini personal toate actele procesuale și procedurale apte să îi servească interesele în fața instanței de judecată.

24. De altfel, norma criticată nu face altceva decât să dea substanță prevederilor art. 24 din Constituție, intenția legiuitorului fiind aceea ca partea reprezentată să beneficieze de o apărare adecvată, profesionistă, realizată de o persoană calificată în domeniu (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 144 din 18 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 9 mai 2014).

25. Din această perspectivă, a calității apărării realizate de reprezentatul părții, pot fi menționate și cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.354 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 7 decembrie 2009, pronunțată cu privire la unele prevederi din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, referitoare la incriminarea exercitării oricărei activități de asistență juridică specifică profesiei de avocat de către o persoană fizică sau juridică ce nu are calitatea de avocat înscris într-un barou. Astfel, Curtea a arătat că, garantând dreptul la apărare, Constituția prevede în art. 24 alin. (2) că, în timpul procesului, părțile au dreptul la asistența unui avocat, înțelegând prin aceasta o persoană care are calitatea de avocat, dobândită în condițiile prevăzute prin lege. Aceasta este o puternică garanție care previne desfășurarea unor activități de asistență juridică de către persoane necalificate.

26. În fine, Curtea observă că nici următorul argument al Avocatului Poporului, preluat, de asemenea, din Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, paragraful 35, nu poate fi reținut, potrivit căruia, prin condiționările impuse, este afectat în mod iremediabil interesul individual, respectiv cel al persoanei care dorește să recurgă la concursul justiției în vederea realizării drepturilor și intereselor sale subiective, întrucât prin aceste condiționări s-ar impune și costuri suplimentare și semnificative în raport cu cheltuielile efectuate de cetățean pentru plata serviciului justiției prin încheierea unui contract de asistență judiciară. Curtea Constituțională a reținut acest aspect în contextul constatării existenței condiționării, prin art. 83 alin. (3) din Codul de procedură civilă, a exercitării recursului de încheierea, în mod obligatoriu, a unui contract de asistență judiciară, drept condiție de admisibilitate a acestei căi de atac, ipoteză esențialmente diferită de cea criticată în cauza de față.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Miere și Elena Miere, prin mandatar Corneliu Tanco, în Dosarul nr. 29.922/197/2013 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 83 alin. (1) teza a doua și alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 94

din 25 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Alexandru Căldăraș în Dosarul nr. 358/221/2015 al Judecătoriei Deva și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 997D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 1.223/2015 din 30 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 358/221/2015, **Judecătoria Deva a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Alexandru Căldăraș într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru este neconstituțională, deoarece Guvernul nu a motivat în cuprinsul acesteia situația extraordinară, astfel cum este prevăzut la art. 115 alin. (4) din Constituție. De asemenea consideră că prin aplicarea prevederilor ordonanței de urgență criticate, la speța dedusă judecării, se încalcă și dispozițiile art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1)—(3), art. 22 alin. (1), art. 25 alin. (1) și art. 47 alin. (1) din Constituție, deoarece prin aceasta s-au majorat taxele judiciare de timbru, ceea ce duce la diminuarea bugetului familiei și pune în pericol nivelul de trai, context în care apreciază că ar trebui aplicate prevederile Legii nr. 146/1997, care cuprind taxe judiciare de timbru mai admisibile.

6. **Judecătoria Deva** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013.

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) potrivit căruia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție, art. 22 alin. (1) privind garantarea dreptului la viață, precum și a dreptului la integritate fizică și psihică ale persoanei, art. 25 alin. (1) referitor la libera circulație, art. 47 alin. (1) cu privire la obligația statului de a lua măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent și art. 115 alin. (4) referitor la condițiile în care pot fi adoptate ordonanțe de urgență.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că asupra prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în raport cu art. 115 alin. (4) din Constituție, s-a mai pronunțat, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 118 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 13 mai 2014, Decizia nr. 45 din 4 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 15 aprilie 2014.

14. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă raportată la art. 115 alin. (4) privind regimul adoptării ordonanțelor de urgență din Constituție, în mod constant, în jurisprudența sa, a statuat că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată”. Astfel, Curtea, având în vedere jurisprudența sa anterioară, a reținut că pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009).

15. Analizând toate motivele invocate de către Guvern în preambulul Ordonanței de urgență nr. 80/2013, în mod cumulativ, Curtea a ajuns la concluzia că a existat un grad mare de abatere de la obișnuit cu ocazia adoptării ordonanței de urgență, și anume

condițiile concrete în care urma să se desfășoare activitatea sistemului judiciar, având în vedere adoptarea noilor coduri, Codul civil și Codul de procedură civilă, și necesitatea finanțării optime a acestui sistem prin raportare la nevoile sale reale, astfel încât Curtea a considerat că există o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție. Astfel, având în vedere că existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată și urgența acesteia sunt justificate de către Guvern, Curtea a constatat că reglementarea criticată nu aduce atingere dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

17. În ceea ce privește susținerea autorului excepției de neconstituționalitate, potrivit căreia prin aplicarea prevederilor ordonanței de urgență criticate, la speța dedusă judecătii, se încalcă și dispozițiile art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1)—(3), art. 22

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Căldăraș în Dosarul nr. 358/221/2015 al Judecătoriei Deva și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Deva și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 101
din 25 februarie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.026—1.033
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.025—1.032 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lucia Cazan în Dosarul nr. 23.209/303/2014 al Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.113D/2015.

alin. (1), art. 25 alin. (1) și art. 47 alin. (1) din Constituției, context în care apreciază „că ar trebui aplicate prevederile Legii nr. 146/1997, care cuprind taxe judiciare de timbru mai admisibile”, Curtea reține că aceste chestiuni țin de aplicarea unui anumit cadru legal unor spețe aflate pe rolul instanțelor de judecată, de dinamica legislativă, cu respectarea principiului neretroactivității legii civile, aspecte care nu pot fi convertite în vicii de constituționalitate, ci sunt probleme care țin de competența puterii judecătorești. De altfel, potrivit prevederilor art. 126 din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. În aplicarea acestor prevederi constituționale, legiuitorul a prevăzut că, „*pentru cererile și acțiunile introduse până la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, timbrul judiciar se aplică, respectiv taxele judiciare de timbru se stabilesc și se plătesc în cuantumul prevăzut de legea în vigoare la data introducerii lor*” [art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru].

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că textele de lege criticate nu limitează accesul persoanelor la justiție, legiuitorul având posibilitatea să prevadă ca anumite tipuri de cauze să fie judecate în camera de consiliu și fără citarea părților. Dispozițiile legale criticate nu încalcă nici dreptul la apărare, părțile având posibilitatea de a formula întâmpinare, concluzii scrise și de a fi asistate de un avocat, iar hotărârea, după pronunțare, se comunică părților, care au posibilitatea de a o ataca. Totodată, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă nu încalcă nici celelalte dispoziții constituționale invocate de autoarea excepției, întrucât nu presupune expunerea publică a unor date privind viața intimă a părților implicate. Pentru aceste motive pune concluzii de respingere a excepției, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 2.780 din 20 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 23.209/303/2014, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.025—1.032 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Lucia Cazan într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de valoare redusă formulată potrivit art. 1.025—1.032 din Codul de procedură civilă.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că procedura cu privire la cererile de valoare redusă reglementată de Codul de procedură civilă este neconstituțională, întrucât limitează accesul la ședința publică și pronunțarea sentinței judecătorești în ședința publică.

6. **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acestea nu limitează accesul persoanelor la justiție și nici dreptul la apărare, părțile având posibilitatea de a formula întâmpinare, concluzii scrise și de a fi asistate de un avocat. Sentința, după pronunțare, se comunică părților care au posibilitatea de a o ataca, în condițiile legii. Instanța apreciază că procedura cu privire la cererile de valoare redusă nu încalcă nici celelalte dispoziții constituționale invocate de autoarea excepției.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1.025—1.032 care reglementează procedura cu privire la cererile de valoare redusă din Codul de procedură civilă. Codul de procedură civilă a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, textele de lege, păstrând soluția legislativă, se regăsesc în prezent la art. 1.026—1.033 din Codul de procedură civilă.

11. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare, art. 26 privind viața intimă, familială și privată, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 31 privind dreptul la informație și art. 52 alin. (3) privind răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare. De asemenea se invocă și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate reglementează o procedură specială prin care se soluționează cererile a căror valoare nu depășește suma de 10.000 lei la data sesizării instanței, fiind exclusă de la aplicare în materiile și cererile expres prevăzute de art. 1.026 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, având un caracter alternativ, reclamantul putând alege între procedura specială și procedura de drept comun.

13. Curtea observă, astfel cum rezultă din expunerea de motive care a însoțit proiectul Codului de procedură civilă, că legiuitorul, în reglementarea procedurii speciale privind cererile de valoare redusă, a avut drept model legislativ prevederile Regulamentului (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 199 din 31 iulie 2007.

14. Astfel, similar procedurii prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 861/2007, și procedura specială cu privire la cererile cu valoare redusă din Codul de procedură civilă este reglementată ca o procedură scrisă, în care sunt utilizate formulare tipizate pentru actele de procedură (art. 1.029 din Codul de procedură civilă), și care se desfășoară, în întregime, în camera de consiliu [art. 1.030 alin. (1) din Codul de procedură civilă], cu excepția cauzelor în care instanța judecătorească consideră necesară o dezbateră orală sau în care una din părți solicită aceasta [art. 1.030 alin. (2) din Codul de procedură civilă]. În cazul în care instanța a fixat un termen pentru înfățișarea părților, acestea vor fi citate [art. 1.030 alin. (10) din Codul de procedură civilă].

15. În ceea ce privește competența de soluționare a cererii de valoare redusă, Curtea reține că aceasta revine judecătoriei potrivit art. 1.028 din Codul de procedură civilă, care va pronunța și redacta hotărârea în termen de 30 de zile de la primirea tuturor informațiilor necesare sau, după caz, de la dezbateră orală (art. 1.031 din Codul de procedură civilă). Hotărârea judecătorească este supusă numai apelului la tribunal, în termen de 30 de zile de la comunicare (art. 1.033 din Codul de procedură civilă).

16. Așadar, Curtea observă că procedura privind cererile cu valoare redusă astfel cum a fost configurată, prin art. 1.026 — 1.033 din Codul de procedură civilă, de legiuitor, în virtutea competenței sale constituționale conferite de art. 126 din Legea fundamentală potrivit căreia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, este o procedură specială, facultativă, fiind, de regulă, scrisă, lipsită de oralitate, principiile contradictorialității și al dreptului la apărare fiind respectate, de principiu, prin comunicarea către părți a actelor de procedură, acestea putând formula întâmpinare, răspuns la întâmpinare sau cerere reconvențională. Hotărârea pronunțată asupra cererii se comunică părților, care pot formula apel în termenul prevăzut de lege.

17. Autoarea excepției critică modul de reglementare a procedurii privind cererile de valoare redusă reglementată de Codul de procedură civilă, considerând că prin acesta îi sunt încălcate anumite drepturi constituționale, al căror conținut, astfel cum este reglementat de Legea fundamentală și conturat în jurisprudența Curții, nu are legătură cu înțelesul pe care autoarea li-l atribuie.

18. Ca atare, în ceea ce privește invocarea art. 26 din Constituție, Curtea observă că dispozițiile legale criticate reglementează o procedură scrisă, care se desfășoară în

camera de consiliu, astfel încât nu presupun expunerea publică a unor date privind viața intimă a părților din litigiu.

19. În continuare, Curtea constată că prevederile constituționale ale art. 30, pretins a fi încălcate de dispozițiile legale criticate, nu sunt incidente în cauză, deoarece se referă la libertatea de exprimare a gândurilor, opiniilor sau credințelor, astfel încât nu se poate reține contrarietatea dintre dispozițiile procesual civile criticate și acest text constituțional. Nici în cazul în care autoarea excepției a înțeles prin libertatea de exprimare dreptul la apărare consacrat de art. 24 din Constituție, nu poate fi primită critica de neconstituționalitate, deoarece, așa cum s-a reținut în paragrafele 16—17 din prezenta decizie, părțile au, în cadrul procedurii speciale privind cererile de valoare redusă, posibilitatea formulării și depunerii apărărilor pe care le consideră necesare, iar împotriva hotărârii instanței părțile pot uza de căile de atac deschise de lege.

20. Dreptul la informație, reglementat de art. 31 din Constituție, consacră dreptul persoanei de a avea acces neîngrădit la orice informație de interes public și obligația

corelativă a autorităților publice, potrivit competențelor ce le revin, de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal. Din această perspectivă, dreptul părților la o ședință publică și pronunțarea hotărârii în ședință publică au un conținut diferit de acela al dreptului la informație garantat de art. 31 din Legea fundamentală.

21. În ceea ce privește invocarea încălcării art. 52 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că procedura reglementată de dispozițiile legale criticate nu este de natură a încălca dreptul oricărui petent de a solicita despăgubiri pentru prejudiciile cauzate de stat prin erori judiciare. Problema erorilor judiciare se ridică în principal sub aspectul reparațiilor pe care societatea este datorare să le acorde celui care a suferit în mod injust de pe urma erorilor comise în sistemul judiciar, prevederile constituționale cuprinse în art. 52 alin. (3) consacrand principiul răspunderii obiective a statului în asemenea împrejurări.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lucia Cazan în Dosarul nr. 23.209/303/2014 al Judecătoriai Sectorului 6 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 1.026—1.033 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Sectorului 6 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 103

din 25 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 980—996 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 980—996 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emilia Băleanu în Dosarul nr. 11.640/325/2015 al Judecătoriai Timișoara — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.131D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că prin modul de formulare a criticilor autoarea excepției de neconstituționalitate tinde la modificarea normelor legale, în sensul extinderii sferei de reglementare a acestora prin adăugarea unei noi ipoteze de vânzare a bunului comun prin licitație publică. De altfel, aceasta nu face altceva decât să reia argumentele expuse deja într-un alt dosar ce s-a aflat pe rolul Curții Constituționale. Întrucât Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu care a fost sesizată, neputându-le modifica sau completa, formulează concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 11.640/325/2015, **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 980—996 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Emilia Băleanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de partaj judiciar.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale atacate lasă stabilirea formei partajului la libera apreciere a judecătorului, fără să prevadă obligativitatea scoaterii bunului comun la vânzare prin licitație publică în situația în care părțile nu se înțeleg cu privire la valoarea acestuia. Se ajunge astfel în situația ca judecătorul să poată atribui bunul comun unuia dintre coproprietari, cu impunerea prețului pentru ceilalți coproprietari. O astfel de favorizare financiară a unuia dintre coproprietari în detrimentul celorlalți coproprietari este inacceptabilă din perspectiva art. 44 din Constituție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

6. De asemenea arată că art. 984 din Codul de procedură civilă, care prevede posibilitatea instanței de a face împărțeala în natură a bunurilor comune, este constituțional numai în măsura în care, în situația lipsei unui acord al părților privind valoarea bunurilor comune, sulta menită să compenseze inegalitatea loturilor este determinată de instanță prin raportare la valoarea de piață stabilită potrivit Standardelor Internaționale de Evaluare.

7. **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că dispozițiile

legale criticate, care reglementează procedura în urma căreia fiecare copărtaș devine proprietar exclusiv al unei anumite părți concret determinate din ceea ce forma obiectul coproprietății, sunt conforme cu normele constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 980—996 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura partajului judiciar, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015.

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată. Se invocă și art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 10 iulie 2007, pronunțată în *Cauza Kanala împotriva Slovaciei*.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 656 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 11 noiembrie 2015, a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 991 alin. (1) din Codul de procedură civilă, reținând că, având în vedere mecanismul procedurii speciale a partajului judiciar, prin modul de formulare a criticilor, autoarea excepției de neconstituționalitate tinde la modificarea normei legale, în sensul extinderii sferei de reglementare a acesteia, prin adăugarea unei noi ipoteze de vânzare a bunului, care ar denatura, în ansamblu, procedura specială a partajului judiciar prevăzută de Codul de procedură civilă. În procedura partajului judiciar se urmărește în primul rând împărțirea bunurilor în natură, iar, dacă acest lucru nu este posibil, se procedează la vânzarea acestora. Or, ceea ce se propune este vânzarea directă și împărțirea sumelor de bani astfel rezultate.

15. Curtea observă că, spre deosebire de excepția invocată în precedent de aceeași autoare a excepției de neconstituționalitate, în prezenta cauză autoarea critică întreaga procedură a partajului judiciar, considerând-o ca fiind neconstituțională în măsura în care nu prevede obligativitatea scoaterii la vânzare prin licitație publică a bunului comun, în situația lipsei unui acord al părților cu privire la valoarea acestuia. Autoarea excepției mai susține că art. 984

din Codul de procedură civilă care prevede posibilitatea instanței de a face împărțeala în natură a bunurilor comune este constituțional numai în măsura în care, în situația lipsei unui acord al părților privind valoarea bunurilor comune, sulta menită să compenseze inegalitatea loturilor este determinată de instanță prin raportare la valoarea de piață stabilită potrivit Standardelor Internaționale de Evaluare.

16. Astfel cum s-a reținut și în Decizia nr. 656 din 13 octombrie 2015, precitată, paragraful 11, în procedura specială a partajului judiciar, instanța de judecată are trei posibilități de soluționare a cererii de partaj: partajul în natură, atribuirea bunului unui singur coproprietar sau vânzarea bunului. Cea din urmă posibilitate, vânzarea bunurilor, reprezintă modalitatea de lichidare a coproprietății în măsura în care partajul nu se poate realiza prin celelalte modalități, fie că ele nu pot fi împărțite în natură sau atribuite unui copărtaș, fie că toți copărtașii solicită să se recurgă la această modalitate de lichidare a coproprietății.

17. Curtea observă că, potrivit art. 985 din Codul de procedură civilă, instanța are posibilitatea de a apela la cunoștințele unor experți în cadrul procedurii partajului judiciar și de a dispune prin încheiere efectuarea unei expertize atunci când pentru formarea loturilor sunt necesare operații de măsurătoare sau evaluare. Prin raportul de expertiză se va arăta valoarea bunurilor și criteriile avute în vedere la stabilirea acestei valori, se va indica dacă bunurile sunt comod partajabile în natură și în ce mod și se vor propune loturile ce urmează a fi atribuite.

18. Potrivit dispozițiilor art. 994 din Codul de procedură civilă, asupra cererii de partaj instanța se va pronunța prin hotărâre, indiferent de modul cum a intervenit împărțeala bunurilor, prin bună învoială sau nu, sau dacă în cauză s-a dispus efectuarea unei expertize. Luând cunoștință de propunerile expertului desemnat — bazate pe măsurători și calcule care implică cunoștințe de specialitate, pe care instanța nu le posedă —,

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 980—996 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emilia Băleanu în Dosarul nr. 11.640/325/2015 al Judecătorei Timișoara — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Timișoara — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Culturii a unor bunuri culturale mobile clasate, urmată de transmiterea acestora în domeniul public al județului Arad**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (1) și al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea bunurilor culturale mobile clasate, identificate potrivit anexei nr. 1, în inventarul centralizat al bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Culturii.

Art. 2. — Se aprobă transmiterea bunurilor culturale mobile clasate, înscrise potrivit art. 1, din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Culturii în proprietatea publică a județului Arad, conform anexei nr. 2.

Art. 3. — Predarea-primirea bunurilor transmise potrivit art. 2 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în

termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică în mod corespunzător.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

p. Ministrul culturii,

Mihai Ghyka,

secretar de stat

Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Vasile Dîncu

Ministrul finanțelor publice,

Anca Dana Dragu

București, 4 mai 2016.

Nr. 332.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE
a bunurilor culturale mobile clasate, care se înscriu în domeniul public al statului
și în administrarea Ministerului Culturii

Nr. crt.	Nr. M.F.	Cod de clasificare	Denumire	Descriere tehnică/Datare, anul fabricației (după caz)	Adresa	Anul dobândirii	Valoare de inventar (în lei)	Baza legală	Tipul bunului
1	Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie numărul de înregistrare în inventarul bunurilor aparținând domeniului public al statului.	8.24.06	Monoxilă	Autor: necunoscut Material: lemn din esență generală quercus Tehnici: fasonare, cioplire, finisare Dimensiuni: L = 11,17 m; I = 0,92 m; H = 0,65 m/ Epoca medievală	Arad, piața George Enescu nr. 1, județul Arad	2012	23.000	Proces-verbal de predare-primire nr. 650/16.10.2012	mobil

Nr. crt.	Nr. M.F.	Cod de clasificare	Denumire	Descriere tehnică/Datare, anul fabricației (după caz)	Adresa	Anul dobândirii	Valoare de inventar (în lei)	Baza legală	Tipul bunului
2	Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie numărul de înregistrare în inventarul bunurilor aparținând domeniului public al statului.	8.24.06	Craniu de urs de peșteră (<i>Ursus spelaeus</i>)	Dimensiuni: Lungime totală = 470 mm; lungime condilobazală = 435 mm; lungime bizigomatică = 290 mm; distanța dintre canini = 62 mm/Pleistocen superior	Arad, piața George Enescu nr. 1, județul Arad	2008	800	Proces-verbal de predare-primire nr. 713/31.10.2008	mobil
3	Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie numărul de înregistrare în inventarul bunurilor aparținând domeniului public al statului	8.24.06	Craniu de urs de peșteră (<i>Ursus spelaeus</i>)	Dimensiuni: Lungime totală = 445 mm; lungime condilobazală = 420 mm; lungime bizigomatică = 275 mm; distanța dintre canini = 58 mm/Pleistocen superior	Arad, piața George Enescu nr. 1, județul Arad	2008	600	Proces-verbal de predare-primire nr. 713/31.10.2008	mobil

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE

a bunurilor culturale mobile clasate, care se transmit din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Culturii în domeniul public al județului Arad

Nr. crt.	Nr. M.F.	Cod de clasificare	Denumire	Descriere tehnică/Datare, anul fabricației (după caz)	Adresa	Anul dobândirii	Valoare de inventar (în lei)	Baza legală	Tipul bunului	Persoana juridică de la care se transmite bunul mobil	Persoana juridică la care se transmite bunul mobil
1	Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie numărul de înregistrare în inventarul bunurilor aparținând domeniului public al statului.	8.24.06	Monoxilă	Autor: necunoscut Material: lemn din esență generală quercus Tehnici: fasonare, cioplire, finisare Dimensiuni: L = 11,17 m; l = 0,92 m; H = 0,65 m/ Epoca medievală	Arad, piața George Enescu nr. 1, județul Arad	2012	23.000	Proces-verbal de predare-primire nr. 650/16.10.2012	mobil	Ministerul Culturii Cod fiscal 4192812	Complexul Muzeal Arad Cod fiscal 3678220

Nr. crt.	Nr. M.F.	Cod de clasificare	Denumire	Descriere tehnică/Date, anul fabricației (după caz)	Adresa	Anul dobândirii	Valoare de inventar (în lei)	Baza legală	Tipul bunului	Persoana juridică de la care se transmite bunul mobil	Persoana juridică la care se transmite bunul mobil
2	Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie numărul de înregistrare în inventarul bunurilor aparținând domeniului public al statului.	8.24.06	Craniu de urs de peșteră (<i>Ursus spelaeus</i>)	Dimensiuni: Lungime totală = 470 mm; lungime condilobazală = 435 mm; lungime bizigomatică = 290 mm; distanța dintre canini = 62 mm/ Pleistocen superior	Arad, piața George Enescu nr. 1, județul Arad Cod fiscal 3678220	2008	800	Proces-verbal de predare-primire nr. 713/31.10.2008	mobil	Ministerul Culturii Cod fiscal 4192812	Complexul Muzeal Arad Cod fiscal 3678220
3	Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie numărul de înregistrare în inventarul bunurilor aparținând domeniului public al statului.	8.24.06	Craniu de urs de peșteră (<i>Ursus spelaeus</i>)	Dimensiuni: Lungime totală = 445 mm; lungime condilobazală = 420 mm; lungime bizigomatică = 275 mm; distanța dintre canini = 58 mm/ Pleistocen superior	Arad, piața George Enescu nr. 1, județul Arad Cod fiscal 3678220	2008	600	Proces-verbal de predare-primire nr. 713/31.10.2008	mobil	Ministerul Culturii Cod fiscal 4192812	Complexul Muzeal Arad Cod fiscal 3678220

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 936232